

Fanger, som gør sig skyldige i grove Forbrydelser. Det er givet, at man i al Almindelighed vil anvende mildere og kortere Fængselstraffe, naar man som her har sat Fængsel ned til 8 Aar, hvad der kun er muligt ved, at man indfører Tugthus, end naar man, som Kommissionen, har for en hel Række af Forbrydelser 16 Aar eller mere.

Det er for mig Hovedargumentet og i Virkeligheden hele Systemet i den Straffelov, de Herrer angriber. Jeg kan ikke se nogen Mulighed for at naa til Enighed, hvis man vil bort herfra. Overfor dette, den Hovedvægt, jeg maa lægge paa denne Argumentation, er det mig ret ligegyldigt, hvad der staar i Straffelovforslaget vedrørende Udstaaelsen af Straffen. Paa det Punkt kan vi forhandle i meget høj Grad, og jeg skal være villig til at føre mange Regler ind til Begrænsning af Administrationens Myndighed der. Naar jeg ikke har gjort det, er det, som jeg sagde sidst, jeg havde Ordet — hvad de Herrer heller ikke beskæftigede sig med —, af Hensyn til, at man for Øjeblikket ligger i en saadan Udvikling og Diskussion om Gennemførelsen af de strengere Straffe, om Strafudstaaelsen, om Arbejdsforholdene overalt, særlig i Amerika, at vi i en Straffelov, der skal vare nogen Tid, skal være forsigtige med at binde Administrationen for stærkt i visse Formaals Tjeneste.

Det ærede Medlem Hr. Rytter kom dernæst ind paa det store Spørgsmaal: Administrationen kontra Domstolene, og havde her ligesom det ærede Medlem Hr. Heilesen kun Øje for en ren Sidebemærkning i mine i øvrigt omfattende Udtalelser om dette Problem, nemlig den Bemærkning, at Hr. X af Justitsministeren blev flyttet over til en Domstol. Det var jo en ren Sidebemærkning, og jeg skal slet ikke fordybe mig i alle de Udtalelser, der i saa Henseende blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Rytter og det ærede Medlem Hr. Heilesen. Thi ganske uanset, om jeg havde fremsat den Bemærkning eller ej, saa staar jo alle de øvrige Argumenter fast for af praktiske, økonomiske og flere andre Grunde at give Administrationen langt større Raaderum, end Kommissionen har givet, men noget mindre, end jeg selv maaske har tænkt mig. Jeg ser ikke, at der er noget vundet ved, at jeg gentager disse Argumenter, uddyber dem yderligere og derved blot fjerner os endnu mere fra hinanden, end vi var, første Gang vi havde Ordet.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen argu-

menterede i Dag ligesom Rigsadvokat Goll i hans Kroniker i „Nationaltidende“ saaledes, at naar man havde læst saa og saa mange eller saa og saa meget af Oplysningstidens Filosofer, saa maatte man nødvendigvis standse paa det Trin af Udviklingen, de var naaet til. Jeg kan ikke føle mig overbevist af den Art Argumentation, jeg kan end ikke føle mig overbevist af, at fordi en tidligere Minister, Stampe, har udtalt, at Kongens Ministre bør ikke befatte sig med at dømme, saa er det absolut nødvendigt, at de ærede Medlemmer Hr. Heilesen og Hr. Rytter stadig væk dømmer Kongens Minister. Men jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig nærmere i dette Problem; paa det Standpunkt, hvor de Herrer i Øjeblikket staar i Spørgsmaalet Administration kontra Domstole, vil de ikke kunne opnaa noget som helst med den nuværende kongelige Minister. Jeg haaber imidlertid, at efterhaanden som flere af Kommissionsmedlemmerne forhaabentlig glider noget mere i den Retning, hvori jeg gaar — der er jo allerede to, der er gledet et Stykke — vil det ogsaa lykkes at faa det ærede Medlem Hr. Heilesen til at glide. Jeg tør ikke udtale noget Haab med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Rytter.

Det ærede Medlem Hr. Rytter mente, at det var urigtigt, selv om jeg havde den Opfattelse af Forbrydelsen Blodskam, som jeg havde, at nedsætte Maksimum. Ja, er det nu det? Er det ikke rent praktisk saaledes, at man kun ved at nedsætte Strafbestemmelsens Maksimum kan faa Domstolene til i al Almindelighed at anlægge et noget mildere Syn paa vedkommende Forbrydelse end det, de ellers vilde? Det har dog hidtil været betragtet saaledes, at jo højere man sætter Maksimum for Straffen, des højere vil ogsaa den gennemsnitlige Straf blive sat af Domstolene, og da jeg nu har den Opfattelse, at efter Karakteren af disse Forbrydelser i Almindelighed bør de gennemgaaende straffes mildere, har jeg sat Maksimum ned.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Straffen for Homoseksualitet, som det ærede Medlem Hr. Rytter ogsaa var inde paa, tror jeg ikke, det nytter at fremsætte yderligere Udtalelser fra min Side. Jeg vil kun forvare mig imod Mistanken om, at jeg skulde have den Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Rytter ikke havde sat sig ind i Sagen; det har jeg ikke ment og heller ikke sagt, men dette, at det ærede Medlem har sat sig ind i Sagen, udelukker jo begrebsmæssigt ikke,